

[Hagen Hagensen]

trukket både til private formål og til erhvervsformål, men det har øjensynlig ikke gjort indtryk endnu. Man kan ikke opfylde den bevisbyrde på ordentlig vis, og så skulle resultatet deraf være, at alt ville blive betragtet som værende privat gæld.

Jeg kom til at tænke på de særlige former for bevisbyrde, man havde i middelalderen med hensyn til hekse: dem smed man i vandet, og druknede de, var de uskyldige. Overført til dagens tid kunne man sige, at så fik man ikke nogen skat af dem, og det var jo trist, men så havde man da boerne, man kunne få noget af. Men flød heksen ovenpå, var hun skyldig, og så skulle hun på bålet. På samme måde kan det vel gå med dem, der ikke kan opfylde deres bevisbyrde på ordentlig vis, nemlig at de kommer på noget, der svarer til bålet.

Vi skal have 400.000 skatteborgere eftersat hvert eneste år. De skal selv komme med grundlaget derfor, men man må gennemgå det hele en lang række år igennem, for ellers kan man ikke få klaret op, om de nu har stiftet gælden på den ene eller den anden måde.

Jeg mener, det er en uretfærdighed over for dem, der i tillid til gældende ret har påtaget sig gæld, og det er en urimelig byrde især for de unge låntagere, der har købt eget hus, at man i løbet af en årrække, hvis det var over 5 år, vil belaste dem med 2½ mia kr. mere i skatter end det, de betaler nu. Det er ondt. Med denne metode gør man pinen langvarig, men man kunne ikke gøre det på én gang, for så slog man det hele i stykker.

Vi har vist vejen frem til, hvorledes man kan prøve på at komme uden om disse ting, ved at man ikke behøver at skærpe skatterne. Vi mener egentlig, at alle sagkyndige udtalelser, der indtil nu har foreligget, klart har vist, at man ikke kan skelne på den måde, man vil gøre det her, og af den grund kan man ikke forvente at få vores støtte til gennemførelse af beslutningsforslag nr. B 35.

Glistrup (FP):

I november måned 1975 udpegede den daværende minister for skatter og afgifter, hr. Svend Jakobsen, 12 vise mænd til at behandle det spørgsmål, som vi her drøfter, og disse 12 vise mænd supplerede sig derefter med en række andre vise mænd og en enkelt viis dame. Resultatet fremkom efter behørig

elefantdrægtighedsperiode i april 1977, hvor der blev afgivet en lang og indviklet redegørelse, men der var i hvert tilfælde én ting, der stod aldeles klart som resultatet heraf, og jeg citerer fra betænkning nr. 805 s. 22:

»Udvalget kan tiltræde, at det ikke er praktisk muligt at bygge en afgrænsning af private gældsrenter på, om provenuet af det konkrete lån er anvendt til erhvervsmæssigt eller privat formål.«

Det var i og for sig ikke, fordi det var så overraskende, at man sagde det, for der havde været tonsvis af vise mænd og damer, der havde undersøgt problemerne tidligere og var kommet til præcis det samme resultat.

Nu behandler vi så et forslag fra én, der er 3 pladser længere nede i rækken af skatte- og afgiftsministre, og som i sit punkt 2 i dette beslutningsforslag siger:

»Opdeling af renteudgifterne i private og erhvervsmæssige renteudgifter skal foretages på grundlag af, hvad det pågældende låneprovenu er anvendt til.«

Jeg gentager citatet fra betænkningen fra vismændene:

»Udvalget kan tiltræde, at det ikke er praktisk muligt at bygge en afgrænsning af private gældsrenter på, om provenuet af det konkrete lån er anvendt til erhvervsmæssigt eller privat formål.«

Hermed turde det vist være aldeles klart, at dette er et rent og skært styrvolterforslag, som kun kan have sin begrundelse i, at den nye skatteminister har været så kort tid i sit embede. Jeg har godt nok læst i Jyllands-Posten og andre blade, der af og til står til troende, at skatteministeren hævder, at der har været et gevaldig langt forberedende arbejde i skatteministeriet, som han nu kan basere det på, men vi andre har også fulgt dette gevaldig lange forberedende arbejde, som jo går ud på, at man gang på gang har fastslået, af dette her simpelt hen ikke kan lade sig gøre.

Efter at vi har fastslået, at det grundlæggende ikke kan lade sig gøre, står der i det næste punkt i skatteministerens forslag, at borgeren skal have bevisbyrden for, om det nu er det ene eller det andet. Det er jo meget rart at give folk en bevisbyrde for, at de skal bevise noget, som efter alle udtalelser overhovedet ikke lader sig bevise, fordi der simpelt hen ikke er noget holdbart sondringsgrundlag. Vi har da også forsøgt i skatteud-